

Szerkesztőségi iroda:

Főpác, Csulak-féle ház,
hová a lap szellemi részét
illető közlemények
küldendők.

Kiadó hivatal:

Pollák Mór könyvnyomdája,
hová a hirdetések és
előfizetési pénzek
bérmentesen intézendők.

NEMERE.

Politikai, társadalmi, szépirodalmi és közgazdászati lap.

A háromszéki „Háziipar-egylet” és a „sepsi-szentgyörgyi önkényes tűzoltó-egylet” hivatalos közlönye.

Megjelenik ezen lap heten-
kint háromszor:
szerdán, pénteken
és vasárnap.

Előfizetési feltételek:
Helyben házhoz hordva, vagy
vidékre postán küldve
Egész évre . . . 6 fnt — kr.
Fél évre . . . 3 fnt — kr.
Negyedévre . . . 1 fnt 50 kr.
Hirdetmények díja:
3 hasábos petit-sorért, vagy
annak helyéért 6 kr.
Bélyegdíj külön 30 kr.
Nyilttér sora 15 kr.

A boszniai rémhírek.

A lapok telve voltak mostanában a Boszniából jövő minden kigondolható rémhírekkel. Nagy lelkiismeretességgel konstatálták, hogy csapataink az itt meg itt felkelő, kevés számú ellenséggel órákig küzdöttek. Itt-ott eredménytelenül harcoltak, mondják ők; készakarva ferdítették az ellenzéki lapok, kevesebbre tették az ellenség számát, csakhogy annál inkább feltűnhesen nagyszámú hadsergünk csapatainak ügyefogyottsága.

Nagyon apropos jött a választási kortesfogásokra ez az okkupáció. Ezért kellett a lapoknak félre vezetni a jóhiszemű olvasó közönséget rémhírekkel. Ezért kellett a zsepsei csatában 3000 hitvány felkelő ellen a magyar hadsereg dicsőítésére naposszát kinlódni egy egész hadtestnek. — Majd megindult egy velőt rázó iszonyatos hír, melynek hallatára megállt a vér ereinkben s fellázadt a jobb érzés minden kebelben; megindult a megtizedeltetés lesújtó híre; a hírlapi kortések nem állottak fölélni az egyéves önkénteseket s a brutális katonai szigor olyatén jeleit bocsátották világszárnyra, a mik felett első pillanatra megütött minden ember.

Es mindezeket azért tették, hogy egy napra győzzön az ellenék a kormány felett, mely mindenért felelős és mindennek oka.

Mit ártott nekik az, ha rémületbe hozták az országot. Mit nekik a megrémült anyák szívzaggatás s sikoltozása; mit tett az, ha családok boldogságát, a népek nyugalmát össze-vissza forgatták egyetlen nap alatt: nekik ez kellett okvetlenül. A kortesfogások előtt nem volt szent a magyar legszentebb kincse, a nemzeti becsület sem. Pizkos kézzel hozzányultak ahoz a szentséghez és megfertőztették. A magyar katonák világra szóló becsületét, évezredekben át megingatlanul állott hősiességét, a magyar faj dicsőségét mind megkisebbiték egy nap alatt, csak azért, hogy ők megnagyobbodjanak egy napon.

Pulya gyávaság! Törpe alávaló hitvány-

ság, melyet nem fog menteni senki és semmi a magyar nemzet előtt.

Hála istennek, vége volt ezeknek is. A választások lezajlottak s remélhető, hogy a nemzeti becsület iránti érzékét szennyes pártérdeknek nem fogják többé elaltatni.

A vér kiömlött Boszniában. Nem volnánk magyarak, ha testvéreink áldozatára könyes szemekkel nem tekintének, de abban a jó reményben hullajtják könyeinket, hogy a kiömlött vér nem folyt el hiába s nem is fog már sokáig tartani.

Boszniát okkupálni kellett, mert mi az a Bosznia? Egy társadalmi és vallási ellentétek által feldult föld, — a mint egyik lapársunk írja. Egy századok óta az anarchia és despotia küzdelme és szövetsége által szétszaggatott ország, hol a keresztényen feudalizmusból mohamedán uraságra átment birtokosoztály; a török kormányzat képtelenségével szövetkezve lehetlenné tett minden természetes társadalmi és gazdasági fejlődést; megvetette a szultánnak török, tehát idegen hivatalnokait ép úgy, mint saját vérrokon, de hitetlen, mert keresztény, jobbágyait; s ezért ellentállt a szultán parancsainak ép úgy, mint jobbágyai emberi követelesei. Ez állapotok tették Boszniát állandó lázadások és küzdelmek fészkevé. — A békek akárhányszor nyílt küzdelemben, de folyton titkos ellentállásban voltak a szultánnal és hivatalnokaival; csak annyiban ragaszkodtak hozzájuk, a mennyiben szükségük volt rájuk saját keresztényen jobbágyaik ellen. Ezek a keresztényen jobbágyok meg aztán lázadtak saját uraik a török hivatalnokok ellen egyaránt, a kik egyaránt és versenyezve nyuzták őket.

Ez a társadalmi állapot mindenkinek lázadása volt mindenki ellen. Mi sem bizonyíthatta ezt inkább, mint az utolsó hetek története. Egy akasztófára való gonosztevő, Hadasi Loja, ki gyilkosságai miatt többszörösen el volt ítélve már, most történelmi szerepet játszik és lázít a felkelők élén. Bizat a remény, hogy e kellemetlen csete-pát mihamarább bevégeződik. Akkor minden csepp vér, mely honfitársaink tes-

téből kiszivárgott, megtermékenyül. A jobb jövő reményének véráldozatai nem hullottak el hiába.

Egy csepp vér tizezerek boldogságát váltotta meg.

H.

* Az erdélyi határon magyar részről folytatott utlevél-vizsgálat ellen panaszkodik a „Times” egy bukaresti távirata, mert a magyar részről fenntartott utlevél-kényszer folytán ugymond, a román hatóságok visszatörölésül rendkívüli nehézségeket támasztanak az utlevelek láttamozásánál, úgy hogy az utasok rendkívül hosszadalmas és boszantó eljárásnak vannak alávetve. „Hamarabb véget ér egy válópör,” ugymond a levelező, s kívánja az utlevél kényszer eltörlését. — A békés viszonyok megszilárdulásával ez nem is fog sokáig késni.

Bosznia elfoglalása.

(Vége.)

Mint tudjuk s a hírlapokban olvastuk, a magyar nemzet nem egyszer nyilatkozott Bosznia bekebelezése ellen, mert ez által a szlávás, mely a magyarnak nem barátja — csak szaporíthatnák. A közös kormány ezt mindaddig helyeselte, míg a 60-milliót megszavazták. És most látjuk, hogy a nép szava mit ér, mert épen az ellenkező történik, holott a pénz megszavazása előtt azzal hitgették a népet, hogy egy orosz elleni fegyverkezésre kellene a pénz.* A katonaság hát átlépte Bosznia határát és mint a hírlapok közlik, hatvan ezer ember fogja a megszálló sereget képezni. Mi azt hisszük, hogy igen sok, mert ha a katonaságot a nép mennyiségére felosztjuk, minden különbség nélkül 17 $\frac{1}{2}$ lakosra jut egy katoná, ez nagy teher; ebbe csak az emberek vannak értve, de hol vannak még a lovak? Mint a hírlapokban olvastuk, már 42 ezer ember mozgósítva van, de a folytatás következik. Vajon mire? Talán lázadástól vagy ellenszegüléstől tartanak? Mi a lakosok részéről való netalán ellenszegülést illeti, úgy hisszük, hogy minden harcias szellemük mellett át fogják látni, hogy ellenszegülés haszontalan erőlködés volna. Lehet azonban, hogy a két szomszéd nagyhatalomtól: Szerbiától és Montenegrótól tartanak. Ha ez az eset, akkor aztán mi is ajánlhatjuk, hogy még vagy háromszázezer embert okvetlenül küldjenek be Boszniába, hogy biztosítva legyenek. Ha továbbá a 60

*) Nem áll.

Szerk.

TARCA.

Klotild.

— Beszély. —
(Vége.)

Sokáig ült ott, midőn elmélyedt gondolataiból nehéz s lopódzó léptek zaja riasztá föl, mely szobája felől jöve, a veranda felé közeledett. Felismerte férje lépteit. Csakugyan ő volt s alig ért oda, rögtön a legkésőbb szemrehányásokkal illeté, unokafivére iránt tanusított magaviseletéért, a legnemtelenebb gyanusítgatásokkal szidalmazta s Klotild, talán épen mivel nem érezte magát ártatlannak, hevesen felelt vissza, mit eddigelé sohasem tett férje irányában.

— Ha örökösen ily bizalmatlan s barátságatlan vagy velem szemben, — kiálta indulatosan — úgy nem szerethetek.

A tanácsos pokoli gunyosan kacagott.

— Midőn megvásároltalak, nem is számítottam erre, de igen engedelmesre, mert az tartozó kötelességed.

— Nem vagyok rabszolgánod.

— De elég drágán fizettek meg, — folytató pokoli kacaj kíséretében. — Eladósodott atyádat sok ezerral kelle a fenyegető inségtől megmentenem. Oh, én igen nagybecsüléssel vagyok irántad, drága szép Klotildom, de 50,000 tallér mégis csak sok egy szép asszonyért.

— Szűnj meg! — kiálta Klotild méltatlankodással — ha nem akarod megvetnem kiérdemelnem.

— Akkor reszkesz tőlem! — kiálta Darvasy rekedt hangon s felemelé kezét, nejt megütendő. Klotild erre oly vadul s kétségbeesetten sikoltott, hogy férje ijedten tántorodott vissza a más körül-

mények közt annyira szelid nő elől s Klotild kirohant a nyitott ajtón keresztül ki az éj sötétébe.

Darvasy utána tekintve, a sötét fasorok közt látta a lebegő fehér köpenyt hirtelen eltűnni, de azért még sem követte őt, hanem alattomosan kacagva mormogá fogaik közt:

— Elle revien dra!

Klotild a sötét parkon keresztül tova rohant a nélkül, hogy tudná hová, miglen a tó élé érve, meg kelle állnia s annak kőpartozatán, melynek alját a habok mosták, pihegte ki magát. A hűvös éji szellő, mely a tó felől jött s zilált hajzatával enyelgett, oly jól esett neki. Most kezdte tisztában gondolkozni. Kétségbeesett helyzetét most látta át. Kötelesség, becsület s hit dítak keblében Elmárhozi szenvedélyes szerelmével.

Ott állott a férj, ki kénytelen volt megvetni, itt első szerelmének kimagasló alakja, melyen egész lelkével csüngött. Irtozatos küzdelem támadt keblében, melynek hatása alatt szinte eszméletlenül rogyott le, nem bírván meg gyenge női szive az egyetlen harcot.

Ekkor az éj csendjében egy paripa toporzékoló lépteit hallá mind közelebb érni. . . Kedvese jött. . . Vétkes lépésének egész nagysága feltárat most lelke előtt. . . Hirtelen felegyenesedik s mint egy vízi tündér, oly hirtelen tűnik el fehér alakja a tó sötét mélyében. A fellegek közül előtörő hold a pár lombozaton keresztül épen aranyhajára süt, mely pus pillanattig lebeg még a tó tükörében.

E percben érkezik Elmár s lovával épen ott állapodik meg, hol Klotild küzdött azelőtt lelke viharával, kémlelve jártatja szemét körül, de a lábainál elterülő tóra nem tekint le, hol a lányan susogó habok enyelgve viszik a boldogtalan Klotild fehér köpenyét a part felé. Nem érti a körül álló fák sutogását, pedig azok úgy el szeretné-

neki regélni azon határtalan fájdalmat, melylyel egy érte oly hön dobogó szívnek kelle megküzdenni. . .

S mig e nemes szívet vétke a halál karjai közé üzte, — mert nem akart vétkes öntudattal boldog lenni, — addig Elmár fenhéjazó lelke a közeli győzelem reményében türelmetlenül várakozott. — Órák telnek el, melyeknek csendjét csak lovának tüszögése szakítja meg. Végre megfordítja lovát az éj sötét lovagja s keserű mosoly közt dudorászsa:

„Az asszony ingatag,
Álnok és csalfa lény.”

Németből ford. Nagy Béla.

Választási apróságok.

A kovásznai kerületben K. ur egyedül állott, az ellenék nem gondoskodott még jelöltől. A választást megelőző napon azonban a habarék hívei összegyűltek s tanakodtak. A kérdés az volt, hogy állítsanak-e fel ellenjelöltet K.-vel szemben, vagy sem?

A „patres conscripti” sokáig tanácskoztak; nem tudtak megegyezni semmiképen.

Egy öreg ur, a ki Háromszéken talpraesett szónoklatairól nevezetes s a kinek privilegiuma úgy beszélni, hogy senki se értse meg, végre megszólalt:

— Uraim! — mondja stentori hangon — indítványozom, hogy küldjön ez a párt K. urhoz egy küldöttséget, mely csak ennyit kérdezzen K. urtól: akar-e ellenzéki programmal képviselő lenni? Ha akar, akkor megválasztjuk, ellenesetben pedig ellenjelöltet állítunk fel.

Azok a jó urak azonban egy kissé ridikulusnak találták ezt a dolgot s jót nevettek az öreg